

«Βαρίδια». Ή μήπως όχι;

Την ώρα που τα κανόνια του Πούτιν ηχούν και δρουν δολοφονικά στην Ουκρανία, την ώρα που η Ευρώπη ξοδεύει εκατοντάδες δις για εξοπλισμούς αντί για την αντιμετώπιση της φτώχειας και των ανισοτήτων, την ώρα που η κοινωνία στενάζει εξαιτίας της δεξιάς νεοφιλελεύθερης πολιτικής της ΝΔ, την ώρα που δικαιώματα δεκαετιών εξοβελίζονται, που χιλιάδες άνθρωποι μπαίνουν στο περιθώριο και βιώνουν την απόλυτη φτώχεια, την ώρα που ο αυταρχισμός σε όλα τα επίπεδα καταδυναστεύει επιθυμίες και ελευθερίες, εμείς προχωράμε στο 3ο Συνέδριό μας.

Κάνουμε σωστά; Απολύτως σωστά! Αρκεί να πάμε στο Συνέδριο εν κινήσει, με διαρκή δράση, δίπλα στον κόσμο της εργασίας, τα συνδικάτα, τις δομές αλληλεγγύης, τα δημοτικά σχήματα, μέσα στα κινήματα και τον δρόμο. Αρκεί η συζήτηση να συνοδευτεί με δράσεις για την ειρήνη στην Ευρώπη και τον κόσμο. Ας το πούμε διαφορετικά: συζητάμε βαδίζοντας. Γιατί μόνο έτσι ο αναγκαίος προσυνεδριακός διάλογος θα είναι σε επαφή με τα κοινωνικά αιτήματα, με τις προσδοκίες και τις ελπίδες του κόσμου που μας ενδιαφέρει.

Μια πρώτη επισήμανση: για να είναι δημιουργικός ο διάλογος, πρέπει καταρχάς να υπάρξει και να γίνει απρόσκοπτα, χωρίς χαρακτηρισμούς και ανθρωποφαγία. Το 3ο Συνέδριό μας έχει τις προϋποθέσεις να είναι πετυχημένο, προωθητικό και ενωτικό, αρκεί να μην κυριαρχήσουν φαινόμενα ξένα για την ανανεωτική και ριζοσπαστική Αριστερά. Ο «νέο-αυριανισμός» δεν μας ταιριάζει, η σιγή νεκροταφείου που κάποιοι- ευτυχώς λίγοι- απαιτούν, μόνο ζημιά μπορεί να προξενήσει. Το Συνέδριο -το κάθε συνέδριο- προϋποθέτει διάλογο, αντιπαράθεση ιδεών και προτάσεων και ασφαλώς σύνθεση απόψεων.

Το κόμμα μας είναι ένα μεγάλο κόμμα της σύγχρονης Αριστεράς, πολυτασικό, με πλουραλισμό απόψεων, με συμμετοχή ανθρώπων οι οποίοι έχουν διαφορετικές ιστορικές διαδρομές. Και ασφαλώς γνωρίζουμε πολλές και πολλούς οι οποίοι ανήκουν σε διαφορετικά από μας ρεύματα ιδεών - ή δεν ανήκουν, με τους οποίους αισθανόμαστε συντροφικά και αλληλέγγυα. Ανήκουμε σε ένα κοινό σπίτι, μοιραζόμαστε κοινούς προβληματισμούς παρά τις όποιες υπαρκτές διαφορές. Συνεπώς, η συζήτηση - εσωκομματική και δημόσια - πρέπει να είναι ζωντανή αλλά όχι διχαστική, ουσιαστική και όχι επικοινωνιακή, βασισμένη πάνω στα υπαρκτά ιδεολογικά, κοινωνικά και πολιτικά ζητήματα. Κυρίως σε αυτά.

Από συστημικά ΜΜΕ, όμως, εδώ και πολύ καιρό, με έναν μεθοδικό και συστηματικό τρόπο, χαρακτηριζόμαστε κάποιοι και κάποιες από εμάς, σαν «βαρίδια». Και αυτός ο παλαιός κοπής χαρακτηρισμός που κάποιοι- δυστυχώς και εκ των έσω- ασπάζονται, δεν αφορά αποκλειστικά όσες και όσους έχουμε αναφορά στο ρεύμα ιδεών της Ομπρέλας. Αγγίζει και άλλους. Αγγίζει κάθε τι που παραπέμπει στην ιστορική πορεία της Αριστεράς. Στην ουσία, αφορά την αριστερή ταυτότητα. Γι' αυτό και ο κατάλογος των «βαριδιών» συνεχώς μεγαλώνει, εμπλουτίζεται, αποκτά χαρακτήρα γενικής εκκαθάρισης και μετατροπής του ΣΥΡΙΖΑ σε ένα άλλο κόμμα, άνευρο, με λιγότερη δημοκρατία, με περιορισμένα επί της ουσίας δικαιώματα των μελών, σε ένα λιγότερο κόμμα, σε ένα μη κόμμα, σε μια δήθεν παράταξη από τις παρυφές της κεντροδεξιάς έως την αριστερά, σε ένα πολιτικό σούπερ μάρκετ. Στην πραγματικότητα επιδιώκουν την ήττα της Αριστεράς και το ξαναγράψιμο της ιστορίας. Ας μην το επιτρέψουμε.

Όσοι μιλούν για «βαρίδια» δεν αναφέρονται μόνο σε πρόσωπα –που και αυτό κάνουν- αλλά σε πολιτικές, σε ιδέες, σε πράξεις, σε μια δύσκολη αλλά και συγκλονιστική πορεία.

1. Επιχειρούν να πείσουν ότι η περίοδος 2010 - 2015 ήταν ένα «στιγμιαίο λάθος», μια τρέλα του ριζοσπαστισμού της νιότης ή της άγνοιας, ένας παιδικός αριστερισμός. Η υπεράσπιση αυτής της συγκλονιστικής πολιτικής και κινηματικής περιόδου δεν είναι απλώς καθήκον για μας, αλλά και δρόμος, ματιά, αντίληψη για τη συνέχεια των αγώνων. Άλλωστε, σε αυτή την αγωνιστικότητα, σε αυτή την ανάγνωση της πραγματικότητας οφείλεται η έκρηξη από το 4% στο 36% του 2015.

2. Επιχειρούν επίσης να μας συνετίσουν. Να μας εντάξουν στον δικό τους αξιακό κόσμο, να γίνουμε μέρος ενός εναλλασσόμενου πολιτικού συστήματος, να μπούμε στο κάδρο. Υπενθυμίζουν το μνημόνιο και μας ασκούν σκληρή κριτική όταν λέμε ότι η υπογραφή του έγινε με το πιστόλι στον κρόταφο, απόρροια απίστευτων και ακραίων εκβιασμών. Μας ζητάνε να το αποδεχτούμε και ας έχουμε πει χιλιάδες φορές ότι αυτό ήταν εχθρικό για τα λαϊκά συμφέροντα, για τη μεγάλη πλειοψηφία του λαού μας. Μας ζητάνε να το αποδεχτούμε και ας κάναμε ότι μπορούσαμε για να βγούμε από τη θηλιά του.

Η όξυνση όμως των κοινωνικών και ταξικών αντιθέσεων, η ολομέτωπη επίθεση της ακραίας αυταρχικής Δεξιάς, δεν αφήνει πολλά περιθώρια. Η απάντηση στο νεοφιλελεύθερο αυταρχικό σχέδιο της ΝΔ δεν μπορεί παρά να είναι ένα ανταγωνιστικό, εναλλακτικό, αριστερό, οικολογικό, φεμινιστικό και ριζοσπαστικό πολιτικό σχέδιο. Η αναζήτηση κεντρών ή ουδέτερων συστημικών λύσεων είναι λάθος και αδιέξοδη. Γιατί κεντρώες ή δήθεν ουδέτερες λύσεις δεν υπάρχουν. Ειδικά τώρα, που οι κοινωνικές ανισότητες διευρύνονται και ο ήχος από τα τύμπανα του πολέμου καλύπτει την ήπειρό μας.

3. Επιδιώκουν τη μετατόπιση του κόμματός μας προς το κέντρο. Μας παρουσιάζουν ως πρότυπο, ως υποτιθέμενη καινοτομία, την κεντροαριστερά και τη σοσιαλδημοκρατία. Κι ας είναι πρότυπο παλιό, κι ας είναι φθαρμένο, κι ας έχει τεράστιες ευθύνες στην Ελλάδα και την Ευρώπη, κι ας έχει ταυτιστεί με το νεοφιλελεύθερο σχέδιο. Κι ας έχουμε το παράδειγμα του Ιταλικού Κομμουνιστικού Κόμματος, που η βίαιη μετάλλαξή του σε κάτι... άλλο, οδήγησε σε εκφυλισμό και διάλυση της ιταλικής Αριστεράς. Κι ας έχουμε το πρόσφατο εφιαλτικό παράδειγμα του SPD και την επιλογή στρατικοποίησης των 100 δις στη Γερμανία. Το κόμμα μας ανήκει στην οικογένεια της Αριστεράς κι αυτό δεν μπορεί να αλλάξει. Το δίλημμα Αριστερά ή Κεντροαριστερά, που τίθεται εκ των πραγμάτων, έχει από την πλευρά μας μόνο μία απάντηση: Αριστερά. Μια σύγχρονη Αριστερά η οποία θα έχει τη βούληση και την ικανότητα να συμμαχεί, να διευρύνει το ιδεολογικό της οπλοστάσιο, να εντάσσει νέους σύγχρονους προβληματισμούς. Έχουμε ανάγκη από ένα νέο κύμα κοινωνικού ριζοσπαστισμού. Και τα πρώτα δείγματα υπάρχουν, με τη νεολαία να πρωτοστατεί.

4. Μας κατηγορούν ότι είμαστε στρείδια, ότι δεν θέλουμε τη διεύρυνση, ότι μας αρκεί το 3%. Μεγαλύτερο ψέμα δεν υπάρχει! Άλλωστε ήμασταν εμείς, μαζί με πολλές και πολλούς ακόμα, χιλιάδες, απ' όλο το φάσμα του ΣΥΡΙΖΑ, που δώσαμε και την ψυχή μας για να γίνει ο ΣΥΡΙΖΑ ένα μεγάλο μαζικό λαϊκό κόμμα της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Και εν πολλοίς το καταφέραμε. Οι πόρτες του κόμματος ήταν πάντα ανοιχτές για τον κόσμο της εργασίας, της νεολαίας, των κοινωνικών κινημάτων, του φεμινισμού, της οικολογίας. Οι πόρτες ήταν επίσης ανοιχτές στους ανθρώπους που προέρχονταν από άλλες ιστορικές πολιτικές διαδρομές και με τους οποίους συναντιόμασταν στο έδαφος της σύγχρονης ανανεωτικής και ριζοσπαστικής Αριστεράς. Ναι, είναι αλήθεια ότι αντιδράσαμε σε προσχωρήσεις «παραγόντων», που ουδεμία σχέση είχαν με την Αριστερά, τις ιδέες και την πολιτική της πορεία. Ναι, είναι αλήθεια ότι αντιδράσαμε σε προσχωρήσεις ατόμων που - λίγες μόλις ημέρες πριν- έριχναν οχετούς λάσπης στο κόμμα μας και στον πρόεδρό του,

τον Αλέξη Τσίπρα, για τις Πρέσπες ή για άλλες κρίσιμες, στρατηγικού τύπου επιλογές. Ναι, είναι αλήθεια ότι δεν θέλουμε να γίνουμε ΠΑΣΟΚ και την άποψη αυτή την ενστερνίζονται, πρώτοι απ' όλους, σύντροφοί μας που προέρχονται από το κόμμα αυτό. Και με αυτόν τον κόσμο πορευόμαστε μαζί.

5. Μας χαρακτηρίζουν «βαρίδια» γιατί χρησιμοποιούμε λέξεις από το παρελθόν. Γιατί επιμένουμε ότι ο καπιταλισμός δεν μπορεί να είναι το μέλλον μας. Γιατί συνεχίζουμε να μιλάμε για σοσιαλισμό με ελευθερία και δημοκρατία και για την προοπτική της καθολικής απελευθέρωσης. Αλλά ήμασταν την ίδια στιγμή εμείς, όπως και πολλοί άλλοι και άλλες, που θέταμε το ζήτημα των ευέλικτων εργασιακών σχέσεων, τα ζητήματα της οικολογίας, του φεμινισμού, των νέων κοινωνικών κινημάτων, των αλλαγών που συντελούνται στον παγκόσμιο χάρτη, του ψηφιακού καπιταλισμού.

6. Ενοχλούνται όταν λέμε ότι η Αριστερά έχει το δικό της ιδεολογικό οπλοστάσιο και δεν χρειάζεται να «δανειζόμαστε» λέξεις, φράσεις και συμπεριφορές της Δεξιάς. Μπερδεύουν την αναγκασία λαϊκότητα με τον απεχθή λαϊκισμό, την ταξική και κοινωνική μεροληψία με το «εθνικό» ακροατήριο, την πολιτική και ιδεολογική αντιπαράθεση με τις ανέξοδες κραυγές, την πολιτική συμμαχιών με την παράταξη και το ίδιο το κόμμα. Επιμένουμε, όμως: η Αριστερά έχει δικούς της τρόπους, το δικό της αξιακό – πολιτισμικό πλαίσιο και με αυτά θα πορευτούμε για να νικήσουμε.

7. Θυμώνουν και ειρωνεύονται όταν κατεβαίνουμε στον δρόμο και τα κινήματα. Όταν παίρνουμε θέση για τους πρόσφυγες και μετανάστες. Και μιλούν για το πολιτικό κόστος. Απαντάμε: ούτε ένα βήμα πίσω στα δικαιώματα και τον ανθρωπισμό. Ούτε ένα βήμα πίσω στην υπεράσπιση του κράτους δικαίου, της δικαιοσύνης, που χωρίς αυτήν δεν υπάρχει ειρήνη. Ούτε ένα βήμα πίσω από τα δικαιώματα των χειρότερα αμειβόμενων εργαζομένων στην Ε.Ε.. Ούτε ένα βήμα πίσω από το δίκιο των συνταξιούχων που στην κυριολεξία πεινάνε. Ούτε ένα βήμα πίσω στα δικαιώματα των γυναικών, της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας, των αναπήρων, των Ρομά, των μειονοτήτων, των φυλακισμένων, των φτωχών, των κοινωνικά αποκλεισμένων. Ούτε ένα βήμα πίσω από το δρόμο της αλληλεγγύης για όλους και όλες. Ούτε ένα βήμα πίσω από τον δημόσιο χαρακτήρα της υγείας, της παιδείας, του νερού και της ενέργειας. Ούτε ένα βήμα πίσω στο αίτημα για εκδημοκρατισμό της αστυνομίας, την υπεράσπιση του πανεπιστημιακού ασύλου, την ανάγκη διαχωρισμού κράτους-εκκλησίας, τα δικαιώματα της νέας γενιάς και του κόσμου του πολιτισμού.

8. Μας εγκαλούν πως δήθεν δεν θέλουμε να μιλήσει η βάση του κόμματος για την εκλογή της ηγεσίας (Κεντρικής Επιτροπής και προέδρου). Και μιλούν για απογείωση της δημοκρατίας. Μύθος.... Δημοκρατία δεν είναι η δημιουργία μελών μιας χρήσης κάθε τρία ή τέσσερα χρόνια. Δημοκρατία είναι η συμμετοχή, η πληροφόρηση, η γνώση, η συζήτηση, η συνεχής διαβούλευση, η από κοινού απόφαση. Εσωκομματική δημοκρατία είναι η συλλογική λήψη αποφάσεων πάνω σε σημαντικά και κρίσιμα ζητήματα, όπως για το «Ελληνικό» ή για τα εξοπλιστικά προγράμματα. Δημοκρατία είναι να μιλάς αλλά και να ακούς, να διαμορφώνεις γνώμη, να διαφωνείς αλλά και να συνθέτεις. Η ίδια εύλογη και σωστή αγωνία να δοθεί ο λόγος στα μέλη του κόμματος, θα έπρεπε ασφαλώς να είχε υπάρξει (που δεν υπήρξε) όταν ένα υβριδικό μη εκλεγμένο όργανο, η ΚΕΑ, αποφάσισε - ερήμην των μελών και του Συνεδρίου - να αλλάξει τον τίτλο του κόμματος. Το ίδιο συνέβη με το έμβλημά του, στρατηγικά αλλά και ταυτοτικά ζητήματα. Η Δημοκρατία δεν είναι «επικοινωνία», δεν μπορεί να λειτουργεί α λα καρτ, δεν μπορεί να είναι μιας χρήσης, αλλά μια συνεχής και ουσιαστική διεργασία σε όλα τα επίπεδα. Διαφορετικά, θα έπρεπε να αποδεχτούμε ότι ο τρόπος εκλογής των Ανδρουλάκη, Μητσοτάκη και Παπανδρέου ήταν

στο πλαίσιο της άμεσης δημοκρατίας, ήταν - όπως λένε – «γιορτή της δημοκρατίας». Αλλά εμείς ξέρουμε ότι δεν ήταν δημοκρατία.

Δημοκρατία σε ένα αριστερό κόμμα, και συγκεκριμένα ως προς την εκλογή των μελών στην ΚΕ, δεν μπορεί να είναι η προβολή προσώπων από την τηλεόραση, το κυνήγι του σταυρού, ο παραγοντισμός, τα «άριστα» βιογραφικά που αναμφίβολα θα μας κατακλύσουν, για να πείσουν κυρίως όσα μέλη του ΣΥΡΙΖΑ δεν έχουν πάρει ούτε μια φορά μέρος σε προσυνεδριακή συζήτηση. Και δυστυχώς, τα μέλη αυτά - τουλάχιστον μέχρι τώρα - είναι πάρα πολλά. Πώς θα εκλεγεί στην Κεντρική Επιτροπή ένας εργάτης, ένας αγρότης, μια φεμινίστρια, ένας ακτιβιστής, ένας διανοούμενος που δεν τρέχει από το πρωί έως το βράδυ σε κάποιο τηλεοπτικό κανάλι; Πώς θα εκλεγεί ένα απολύτως χρήσιμο για τη δουλειά του κόμματος οργανωτικό στέλεχος; Πώς θα συμμετάσχει στην ΚΕ ένας αγωνιστής, μια αγωνίστρια της Αριστεράς, που δεν διαφημίζει τους αγώνες του; Πώς θα έχουμε δηλαδή μια ικανή - για τη δουλειά που τη χρειαζόμαστε - Κεντρική Επιτροπή; Φοβόμαστε πως δεν θα την έχουμε - και μάλιστα στο όνομα της δημοκρατίας των μελών.

Ασφαλώς συμφωνούμε με μια σειρά από ρυθμίσεις του σχεδίου καταστατικού, καθώς πράγματι η λειτουργία του κόμματός μας δεν είναι ελκυστική και δεν συγκινεί. Συμφωνούμε, λοιπόν, με την ισότιμη συμμετοχή των φύλων. Συμφωνούμε με προτάσεις για ενισχυμένη εκπροσώπηση της Περιφέρειας στη νέα ΚΕ, χωρίς όμως αυτή να συγκροτηθεί με τη λογική ομοσπονδιακού κόμματος. Λέμε ναι στα τοπικά ή πανελλαδικά δημοψηφίσματα, αρκεί αυτά να μην αφορούν ταυτοτικά ζητήματα. Λέμε ναι στο παρατηρητήριο διακρίσεων και στην επιτροπή δεοντολογίας. Λέμε όχι στην ύπαρξη Εθνικού Συμβουλίου, καθώς υπερασπιζόμαστε αποκλειστικά εκλεγμένα όργανα που θα λογοδοτούν στο Συνέδριό μας. Λέμε όχι στη συγκρότηση νέων οργανώσεων μελών στην ίδια περιοχή (και μάλιστα με 8 μόλις άτομα), χωρίς τον σχεδιασμό της οργάνωσης και την έγκριση της μεγάλης πλειοψηφίας της Νομαρχιακής Επιτροπής.

Μας χαρακτηρίζουν «βαρίδια» αλλά - πιστέψτε μας - προτιμούμε αυτό τον χαρακτηρισμό, όσο βαρύς και αν είναι, από το να είμαστε βάρκες χωρίς πανιά, που πλέουν όπου τους πάει ο άνεμος.

Όλγα Αθανίτη – μέλος Κεντρικής Επιτροπής

Μαρία Γιαννακάκη- μέλος Νομαρχιακής Επιτροπής Πειραιά

Αννέτα Καββαδία –μέλος Κεντρικής Επιτροπής /π.βουλευτρια

Μαρία Κανελλοπούλου – μέλος Κεντρικής Επιτροπής/π.βουλευτρια

Κατερίνα Κνήτου – μέλος Πολιτικού Συμβουλίου

Νίκος Κούτσης - συντονιστής Νομαρχιακής Επιτροπής Α΄Αθήνας

Ερμίνα Κυπριανίδου – μέλος Κεντρικής Επιτροπής

Πάνος Λάμπρου – μέλος Πολιτικού Συμβουλίου

Γιώργος Μπουγελέκας – μέλος Κεντρικής Επιτροπής

Μίλτος Οικονόμου - αναπλ. Συντονιστής Νομαρχιακής Επιτροπής Α΄Θεσσαλονίκης

Μανώλης Σαρρής – μέλος Κεντρικής Επιτροπής

Μιχάλης Υδραίος – μέλος Κεντρικής Επιτροπής

Έλενα Χριστούλη – μέλος Κεντρικής Επιτροπής